

Zo ziet het Amsterdam-Rijnkanaal eruit als de superwindmolens er komen. FOTO ARTISTIMPRESSION LINT LANDSCAPE ARCHITECTURE

‘Plaats superwindmolens bij Utrecht’

Advies: Voorkom wildgroei en zet tientallen turbines langs snelwegen en Amsterdam-Rijnkanaal

Hans Marijnissen

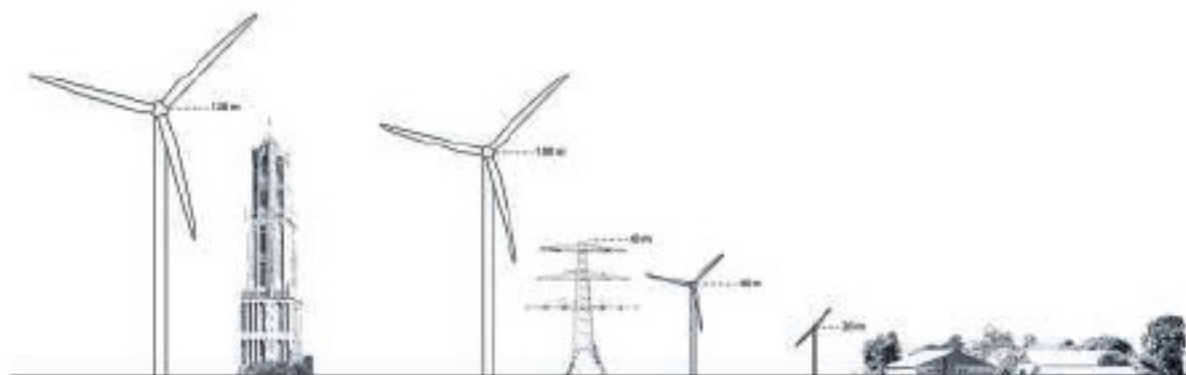
De provincie Utrecht moet grote aantallen superwindmolens neerzetten langs het Amsterdam-Rijnkanaal en de snelwegen A2 en A12. Met de groepering van deze masten die met 120 meter hoger zijn dan de Dom, wordt voorkomen dat Utrecht een soort Flevoland wordt met een wildgroei aan turbines.

In het rapport ‘Energienetwerken’, dat vandaag uitkomt, waarschuwt Ingeborg Thoral, adviseur ruimtelijke kwaliteit van de provincie, dat de overgang naar duurzame energie onafwendbaar is, en dat deze grote invloed zal hebben op het landschap.

Utrecht wil in 2040 een energieneutrale provincie zijn en in 2020 10 procent aan hernieuwbare energie leveren. In dat jaar wil zij 65,5 megawatt uit windenergie halen. Op die korte termijn moeten er daarom al twaalf forse windmolens komen.

Windmolens, maar ook zonne-akkers en grote biovergisters hebben grote impact op de omgeving. Daarom moet de provincie een helder antwoord hebben op de vraag waar die kunnen staan, en vooral: waar niet.

Thoral is tegen solitaire windmolens die her en der worden neergezet. Juist om de verrommeling van

De superwindmolens zijn met 120 meter hoger dan de Domtoren.

het landschap tegen te gaan, moeten er concentraties van zeer grote windturbines komen. Die kunnen volgens haar het beste worden geplaatst in lijnopstellingen langs de ‘infrabundels’ die de omgeving toch al verstoren. Als voorbeeld noemt zij het gebied tussen de stad Utrecht en Amsterdam: langs de snelweg A2, de spoorlijn en het Amsterdam-Rijnkanaal. Maar ook de snelweg A12 tussen Utrecht en Woerden is geschikt, met uitzondering van de zone tussen Bodegraven en Woerden omdat daar nog open landschap is. De lijnen van superwindmolens kunnen bij bedrijven worden verbreed tot een veld, omdat de afzetmarkt van energie dan dichtbij ligt.

Op andere locaties in de provincie Utrecht is ruimte voor lijnopstellingen van ‘kleinere’ molens tot 60 meter lengte. In het rapport wordt de wetering van de Lopikerwaard genoemd, gedeeltelijk langs de provinciale weg N210.

Thoral ziet de opstellingen langs de vaar-, spoor- en snelwegen als ‘groeilijnen’ die beginnen als korte lijn van één bedrijf of coöperatie, en uitgroeien langs hetzelfde stramien tot een lange lijn van meerdere eigenaren. Provincies zouden in de planning nauw met elkaar moeten samenwerken.

Haar advies gaat ook in op de opkomst van zonne-akkers. Thoral stelt dat zonne-energie bij voorkeur moet

worden gekoppeld aan gebouwen, zowel aan daken als bijvoorbeeld geluidschermen. Zonne-akkers moeten een paar hectares groot zijn om rendabel te zijn en maken van het buitengebied een nieuw type landschap met een industriële uitstraling. De zonne-akkers zouden kunnen passen in de Gelderse Vallei met een opgaande beplanting, zodat de panelen niet in het zicht liggen. Maar de adviseur ziet ook strookvormige zonne-akkers voor zich op de legakkers van de Vinkeveense plassen.

Het advies gaat uit van de opkomst van grote biovergisters waarin energie wordt gewonnen door groen afval te laten vergisten. Ook die moeten niet kriskras in het open land-

Windmolens langs A2 en A12

schap staan naast de boerderij, maar worden geclusterd op stukken grond die Thoral ‘agrarische bedrijventerreinen’ noemt.

De provincie Utrecht heeft in de visie van Thoral een prima ambitie voor duurzame energie. Maar als het gaat om inpassing in een ‘energie-landschap’ mag het wat haar betreft ‘nog scherper, visionairder en met meer regie’.